

Det er et Hverv, som ganske sikkert skulde synes at ligge over en almindelig dødelig Søner, men saaledes er i Birkeligheden Forholdet, at Auditøren har den Dyd paa en Gang at være Aktor og Defensor for tiltalte. Dette forandres for saa vidt ved Forslaget, som man nu vil give tiltalte en Forsvarer, en civil Forsvarer, men i samme Øjeblik, man gør det, gør man uvilkaarligt, skønt det ikke er udtalt i Forslaget, Auditøren paa en ganske anden Maade til Aktor, end han tidligere var. Naar det i § 7 hedder, „at indkomne Indlæg har Auditøren at fremlægge og omhyggelig forelæse i Krigsretten, og han har at tage tilbørligt Hensyn til dem i den Forestilling, som han skal gøre til Retten“, saa har man altsaa givet Auditøren — ja, hvad skal jeg kalde det — en Magt over den Maade, hvorpaa Defensors Indlæg behandles, idet det nemlig er ham, der forelægger Sagen for Krigsretten og derigennem kan paavirke Krigsretten. Jeg tror, at hans Stilling derved vil blive mere aktormæssig, end den var før, og jeg tror heller ikke, at Udvalget er i Tvivl derom. Jeg kan ogsaa i saa Henseende henvise til, hvad der i disse Dage er fremkommet i Bladene. Der er selvfølgelig en vis Sammenhæng mellem selve Forslaget og det Vædringsforslag, som er stillet af det Mindretal, hvortil jeg hører; thi i det Øjeblik, hvor Auditøren er bleven Aktor, er det rimeligere end nogen Sine før at staffe en Appel til Veje. Da trænger tiltalte mere end før til en Appelinstans. Det er derfor ikke alene saaledes, som fremstillet af den ærede Ordfører for Mindretallet, at man ønsker at saa afgjort det andet Spørgsmaal samtidig med, at man afgør selve Hovedspørgsmaalet — for saa vidt man kan kalde det Hovedspørgsmaalet, som foreligger i det oprindelige Lovforslag — men der er en Sammenhæng mellem disse to Ting. Det er ikke rimeligt for Folketinget at tage det meget ringere Fremstridt og jøre det igennem, naar man derved helt skyder det fra sig, som alle mene overhovedet vil være en Betryggelse over for den militære Retspleje, som vi have den i Øjeblikket. Jeg tror derfor, at der er nogen Grund til at overveje Sagen og ikke afgøre den, saaledes som det forekommer mig at være Tilfældet i Øjeblikket, med ganske saa Ord. Det vil ikke skade nogen som helst, om man ved denne Behandling stemmer for det af Mindretallet stillede Forslag. Det forekommer mig, at den ærede Ordfører her paa en ganske særlig skarp Maade afviser Mindretallet, som ikke ønsker andet end at saa Sagen tagen op til Diskussion, og en saadan

Drøftelse havde man Ret til at vente netop paa Grund af den særlige Sympati, som den ærede Ordfører udtalte for Sagen, og efter den Sympati, som ogsaa de ærede Ministre udtalte. Ja, det gif endog saa vidt, at den højtærede Krigsministers væsentligste Anke kun var rettet mod Titlen; den ærede Krigsminister kan dog være ganske sikker paa at blive imødefømt og saa Titlen forandret paa en hvilken som helst Maade; vi ville sikkert være rede dertil; thi det vilde dog være en urimelig Formalitet fra vor Side ikke at imødefø den højtærede Krigsminister i saa Henseende, skønt han ikke er meget imødeføende over for Folketinget. Hvis det altsaa er den højtærede Krigsministers eneste Anke, og han lægger særlig Vægt derpaa, tænker jeg, vi komme ud der over, eftersom større Bankeligheder tidligere ere overbunden af Folketinget og Ministrene. Jeg ser altsaa saaledes paa Sagen, at jeg tilraader det ærede Ting at stemme for Mindretallets Forslag, jeg mener, at derved risikeres intet som helst. Det er heller ikke lykkes den ærede Ordfører at give noget som helst Bevis for, at der vil blive nogen Skade for det af ham forelagte Lovforslag ved denne Afstemning, men der vindes derved, at de to Sager, som høre sammen, ikke adskilles fra hinanden, og at det Spørgsmaal, som er af ganske særlig Interesse for de ved Krigsretten tiltalte, bringes frem i det andet Ting ved, at dette Forslag kommer under Overvejelse, og vi komme derved ind paa en mere frugtbringende Diskussion, end man vil komme til i Øjeblikket, hvis vi vedtage dette Forslag, som oven i Købet, efter hvad vi nu høre, skal gennemgaa Forandringer i det andet Ting. Ja, hvis det stod saaledes, som jeg i alt Fald troede efter det Indtryk, jeg fik i Udvalget, at dette var en rent og klart afgjort Sag, at naar Folketinget havde stemt ved den Behandling, saa var Forslaget færdigt, om ikke formelt saa reelt! Men det er jo tydeligt, at naar den ærede Krigsminister forbeholder sig sin Stilling, og den ærede Marineminister, som paa en ubegribelig Maade ikke har anet dette Forslags Tilstedeværelse, for han har faaet Betænkningen tilsendt, og saa fremkommer med sine Indvendinger, saa er Forholdet et ganske andet. Det har for Resten forbaudet mig at se en saadan Mangel paa Kollegialitet mellem de to ærede Ministre: det er ikke lykkes den ærede Krigsminister at saa meddelte den ærede Marineminister, at der har været afholdt Udvalgsmøde, hvortil han har været tilkaldt, og derved give den ærede Marineminister Beslighed til at fremkomme med de